

?Horowitz

La música com a contenidor de records, vivències i sensacions. Em continua trasbalsant la manera que tenen unes determinades notes entrelaçades de fer-nos reviure un dia de la nostra vida, una època passada, un moment que va passar sense ser conscients que una melodia ens gravava en foc un record per sempre.

Mentre escric aquestes línies sona jazz dels anys quaranta i cinquanta del segle XX. Ella Fitzgerald, Louis Armstrong, Nat King Cole i Dinah Washington desfilen a través dels auriculars per ratificar tot el que penso del gènere musical. Descendeixo d'una família on la música sempre ha estat present. Els meus avis paterns tenien un piano verd a l'entrada de casa, on el pare i la meva tieta tocaven. El pare, de jove, va acabar formant un grup de música als anys seixanta, i la seva germana va ser mestra de música tota la vida.

A la meua àvia materna li agradaven les cançons de la seva joventut i la música clàssica. És a casa seva on cada primer de gener vèiem en família el concert de Cap d'Any a Viena. Discos, casets i cedés, omplien moblets del menjador, i vinils de 45 rpm, testimoni de la joventut de les filles.

I un piano és el pretext d'aquest article, concretament el virtuosisme d'un pianista que he descobert recentment, i que m'han impactat notablement. Ell és Vladimir Horowitz, un nord-americà d'origen ucraïnès, que, com les grans estrelles del rock, estava carregat de supersticions i tics. Al llarg de la seva vida, la depressió i la melancolia van interrompre la seva carrera professional en diverses ocasions.

Diuen que Horowitz feia audicions només en dimarts i sempre a les quatre de la tarda, que ell mateix estudiava els escenaris on tocava i decidia, després d'hores de provatures, quin era el punt exacte de l'espai on hi havia la millor sonoritat. Quan tenia concert fora del seu país s'enduia el cuiner perquè li elaborés els mateixos plats que menjava a casa, ja que tenia una salut digestiva molt fràgil. I no feia cap audició si no s'havien venut, mínim, el vuitanta per cent de les entrades.

De Horowitz m'ha arribat el seu ímpetu tocant el piano, la seva passió i sensibilitat. Semblava acariciar el piano, com si l'instrument fos una extensió dels seus dits. Als concerts sempre sortia amb un mocador de roba a la mà, que feia servir entre peça i peça i que guardava dins la caixa del piano.

Se n'ha destacat l'excitació emocional i la seva riquesa tonal. Un any abans de la seva mort, i amb 86 anys, Horowitz va fer un concert multitudinari a Viena, on, gràcies a l'enregistrament que se'n va fer, es pot veure un home gran entrant i sortint de l'escenari, però transformat en un ésser àgil i gairebé màgic davant del piano.